

**UJEDINJENE
NACIJE**

Međunarodni sud za krivično gonjenje
osoba odgovornih za teška kršenja
međunarodnog humanitarnog prava
počinjena na teritoriji bivše
Jugoslavije od 1991. godine

Predmet br. IT-95-5/18-PT

Datum: 21. april 2009.

Original: engleski

POTPREDSJEDNIK MEĐUNARODNOG SUDA

Rješava: sudija O-Gon Kwon, potpredsjednik

V; d; sekretara: g. John Hocking

Odluka od: 21. aprila 2009.

TUŽILAC

protiv

RADOVANA KARADŽIĆA

JAVNO

**ODLUKA PO ZAHTJEVU ZA PONIŠTENJE OGRANIČENJA KONTAKTA S
NOVINAROM**

Optuženi :

g. Radovan Karadžić

Prijevod

1. **Ja, O-GON KWON**, potpredsjednik Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Međunarodni sud), donosim sljedeću odluku po "Zahtjevu za poništenje ograničenja kontakta s novinarom" (dalje u tekstu: Drugi zahtjev) koji je Radovan Karadžić (dalje u tekstu: podnosilac zahtjeva) podnio 20. marta 2009.

I. PROCEDURALNI KONTEKST

2. Dana 16. oktobra 2008., podnosilac zahtjeva pisao je bivšem sekretaru Suda tražeći odobrenje, na osnovu pravila 64*bis* Pravilnika o pritvoru osoba koje čekaju na suđenje ili žalbeni postupak pred Međunarodnim sudom ili su iz nekog drugog razloga pritvorene po ovlaštenju ovog Suda (dalje u tekstu: Pravilnik o pritvoru), da u Pritvorskoj jedinici Ujedinjenih nacija (dalje u tekstu: PJUN) učestvuje u razgovoru u četiri oka s novinarkom Zvezdanom Vukojević iz časopisa *Revu*.¹ Dana 10. novembra 2008. bivši sekretar Suda je odbio taj zahtjev sa obrazloženjem da takav kontakt s medijima u prostorijama PJUN-a predstavlja opasnost po sigurnost, bezbjednost i red i mir u PJUN-u, te da bi senzacionalističko izvještavanje moglo omesti provođenje pravde ili na drugi način ugroziti mandat Međunarodnog suda (dalje u tekstu: Odluka od 10. novembra 2008.).² Dana 18. novembra 2008., podnosilac zahtjeva je predsjedniku Međunarodnog suda podnio zahtjev da poništi Odluku od 10. novembra 2008. (dalje u tekstu: Prvi zahtjev). Dana 25. novembra 2008., na osnovu pravila 15(A) Pravilnika, predsjednik se povukao iz postupka razmatranja Prvog zahtjeva, zbog svoje prijašnje uloge predsjedavajućeg sudije u ovom predmetu i mene imenovao da umjesto njega razmotrim Prvi zahtjev.³ Dana 12. februara 2009., djelimično sam odobrio Prvi zahtjev, naloživši, između ostalog, da se podnosiocu zahtjeva "odobrava da daljinski kontaktira gđu

¹ Zahtev za poništenje ograničenja kontakta s novinarom, 18. novembar 2008. (dalje u tekstu: Prvi zahtjev), Dodatak A.

² Prvi zahtjev, Dodatak B.

³ Nalog po Zahtjevu za ukidanje zabrane kontakta s novinarom, 25. novembar 2008.

Prijevod

Vukojević, putem pismene korespondencije, telefonskih razgovora ili na bilo koji drugi način koji sekretar smatra primjerenim" (dalje u tekstu: Odluka od 12. februara 2009.).⁴

3. Dana 11. marta 2009., vršilac dužnosti sekretara (dalje u tekstu: sekretar) obavijestio je podnosioca zahtjeva da je, u skladu sa svojim diskrecionim pravom da odredi modalitete tog kontakta koje je potpredsjednik naveo u Odluci od 12. februara 2009., odlučio sljedeće:

[...] da bi gđa Vukojević trebala pismeno stupiti u kontakt s [podnosiocem zahtjeva] i da bi svaki odgovor [podnosioca zahtjeva] trebao biti dostavljen napismeno.⁵

Sekretar je napomenuo sljedeće:

Pri donošenju ove odluke, sekretar je procijenio organizacione aranžmane potrebne za omogućavanje kontakta između [podnosioca zahtjeva] i gđe Vukojević, a uzeo je takođe u obzir važnost obezbjeđenja sigurnosti, bezbjednosti, kao i reda i mira u Pritvorskoj jedinici Ujedinjenih nacija [...] (dalje u tekstu: Pobijana odluka).⁶

Po dostavljanju Drugog zahtjeva podnosioca zahtjeva 26. marta 2009., izdao sam nalog u kojem sam pozvao Sekretarijat da podnese odgovor u vezi s tim.⁷ Na osnovu toga, sekretar je 3. aprila 2009. podnio "Podnesak Sekretarijata u vezi sa Zahtjevom za poništenje ograničenja kontakta s novinarom" (dalje u tekstu: Podnesak Sekretarijata). Kao odgovor na to, podnosilac zahtjeva je 7. aprila 2009. podnio Zahtjev za odobrenje da podnese Repliku i samu Repliku: Zahtjev za poništenje ograničenja kontakta s novinarom" (dalje u tekstu: Replika).

II. MJERODAVNO PRAVO

Pravilo 64 Pravilnika o pritvoru određuje:

(A) Ne dovodeći u pitanje gorepomenute odredbe o komunikaciji i posjetama, pritvorenik samo uz odobrenje sekretara može da koristi sredstva za komunikaciju

⁴ Odluka po zahtjevu Radovana Karadžića za poništenje uskraćivanja kontakta s novinarom, 12. februar 2009., (dalje u tekstu: Odluka od 12. februara 2009.).

⁵ Drugi zahtjev, Dodatak A.

⁶ *Ibid.*

⁷ Nalog kojim se određuje rok za dostavljanje argumentacije Sekretarijata u vezi sa "Zahtjevom za poništenje ograničenja kontakta s novinarom", 26. mart 2009.

Prijevod

koja postoje u Pritvorskoj jedinici isključivo u cilju direktnog ili indirektnog kontaktiranja medija.

(B) Prilikom donošenja odluke o tome, sekretar se može konsultovati s upravnikom i uzeće u obzir da li bi takav kontakt s medijima:

- i. mogao da poremeti red u Pritvorskoj jedinici; ili
- ii. mogao da ometa provođenje pravde ili na drugi način podrije mandat Međunarodnog suda.

(C) Pritvorenik može u svakom trenutku zatražiti od predsjednika da poništi zabranu kontakata koju po ovom pravilu uvede sekretar. Predsjednik može odlučiti da preispita odluku sekretara ili, ako predsjednik utvrdi da zabrana kontakata predstavlja ugrožavanje prava optuženog na pravično suđenje, može proslijediti zahtjev pretresnom vijeću na rješavanje.

III. ARGUMENTI

A. Zahtjev

5. Podnosilac zahtjeva tvrdi da je sekretar suda u Pobjijanoj odluci zloupotrijebio svoje diskreciono pravo kada je ograničio kontakt podnosioca zahtjeva sa gđom Vukojević na pismenu komunikaciju.⁸ Podnosilac zahtjeva tvrdi da intervjuima u obliku pismenog upitnika "nedostaje spontanost usmene komunikacije i mogućnost da se prodube ili razjasne odgovori" i da su mediji slabo zainteresovani za tako 'konzervisane' komunikacije".⁹ Podnosilac zahtjeva tvrdi da proporcionalnost, kao princip ljudskih prava, zahtjeva da sekretar nametne najmanje restriktivne mjere pri ograničavanju slobode izražavanja podnosioca zahtjeva i da je, u ovom slučaju, telefonski kontakt pod nadzorom bio najmanje restriktivna mjera.¹⁰ Stoga, podnosilac zahtjeva, na osnovu pravila 64*bis* Pravilnika o pritvoru, traži da predsjednik poništi Pobjijanu odluku i odobri podnosiocu zahtjeva da ga gđa Vukojević intervjuiše putem telefonskog poziva pod nadzorom.¹¹

6. U prilog svojim argumentima, podnosilac zahtjeva navodi jurisprudenciju Sjedinjenih Država i Evropskog suda za ljudska prava, kao i član 3 Evropskog zatvorskog

⁸ Drugi zahtjev, par. 5.

⁹ *Ibid.*

¹⁰ Drugi zahtjev, par. 5 i 18.

¹¹ Drugi zahtjev, par. 1 i 18.

Prijevod

pravilnika, na osnovu kojih je ograničenje zatvorenikove slobode izražavanja podložno kriterijumu proporcionalnosti.¹² Podnosilac zahtjeva nadalje napominje da su žalbena vijeća MKSJ-e i MKSR-e primjenjivala kriterijum proporcionalnosti kada su razmatrala prava optuženih, uključujući pravo da budu prisutni na suđenju kao i pravo na pravičan i ekspeditivan postupak.¹³

7. Podnosilac zahtjeva takođe tvrdi da je cilj sastavljača Pravilnika o pritvoru Međunarodnog suda bio da taj pravilnik bude u skladu s nizozemskim zakonom o zatvorskim principima, kojim se daje ovlašćenje upravniku zatvora da pritvoreniku odobri razgovore s predstavnicima medija putem posjeta ili telefonskih poziva, a ne pominje komunikacija putem pismene korespondencije.¹⁴

8. Podnosilac zahtjeva zatim navodi da Pobjijana odluka ne daje razloge zbog kojih je izabrana najrestriktivnija forma komunikacije, citirajući jurisprudenciju MKSJ-a prema kojoj tužilac mora konkretno da navede kakvih se opasnosti ili štete pribojava kada traži od sekretara da zabrani kontakte između optuženog i nekog posjetioca.¹⁵ Uz to, podnosilac zahtjeva napominje da je u Odluci od 12. februara 2009. potpredsjednik “odbio kao nerazuman zaključak sekretara Suda da će svaki kontakt sa medijima narušiti red i mir u PJUN-u”, i tvrdi takođe da je, bez navođenja konkretnih razloga, nerazuman zaključak sekretara da bi svaka komunikacija, osim pismene, poremetiti red u PJUN-u.¹⁶

B. Podnesak sekretara

9. Sekretar tvrdi da je Pobjijana odluka u skladu sa pravilom 64*bis* Pravilnika o pritvoru, kao i s Odlukom od 12. februara 2009.¹⁷ Sekretar navodi da je u Odluci od 12. februara 2009. potpredsjednik zauzeo stav da optuženi može da stupi u kontakt s gđom Vukojević “daljinski [...] putem pismene korespondencije, telefonskih razgovora ili na bilo koji drugi način koji sekretar smatra primjerenim “ i tvrdi da je, prema tome, sekretar imao diskreciono pravo da odredi formu kontakta koju smatra najprimjerenijom.”¹⁸

¹² Drugi zahtjev, par. 6-10.

¹³ Drugi zahtjev, par. 13.

¹⁴ Drugi zahtjev, par. 11-12 (citira se član 40 nizozemskog zakona o zatvorskim principima).

¹⁵ Drugi zahtjev, par. 14 -15.

¹⁶ Drugi zahtjev, par. 16.

¹⁷ Podnesak Sekretarijata, par. 16.

¹⁸ *Ibid.*

Prijevod

10. Sekretar primjećuje da je potpredsjednik, kako bi obezbjedio zaštitu povjerljivih informacija, u Odluci od 12. februara 2009. naložio Sekretarijatu da nadzire komunikaciju između optuženog i gđe Vukojević, i da upozori gđu Vukojević da će se, ukoliko se ne bude pridržavala pravila i zahtjeva Međunarodnog suda, izložiti mogućnosti krivičnog gonjenja za nepoštovanje suda.¹⁹ Sekretar navodi da je on u Pobjanoj odluci, kako bi proveo to uputstvo, uzeo u obzir i “sredstva nadzora koja postoje u PJUN-u i “tip medija kojem je namijenjen intervju (odnosno, je li štampani ili elektronski medij)”.²⁰

11. Što se tiče sredstava nadzora koja postoje u PJUN-u, sekretar tvrdi da ona ne pružaju mogućnost efikasne zaštite povjerljivih informacija ukoliko se kontakt obavlja telefonski.²¹ Sekretar objašnjava da spontana priroda telefonskih razgovora ima za posljedicu rizik da povjerljive informacije budu otkrivene ne samo novinaru, nego i javnosti.²² Sekretar nadalje objašnjava da, iako u PJUN-u postoji mogućnost da se nadziru i snimaju telefonski razgovori, prijenos i prijem razgovora uživo ne može da se odgodi i ne može se garantovati da razgovor između podnosioca zahtjeva i gđe Vukojević neće biti uživo emitiran ili snimljen na traku.²³

12. Sekretar prima k znanju argument podnosioca zahtjeva da se mediji slabo interesuju za pismenu korespondenciju i tvrdi da bi, ako bi se od sekretara tražilo da vodi računa o takvom faktoru pri određivanju odgovarajućeg vida kontakta, potreba da se zaštite povjerljive informacije prevagnula.²⁴ Sekretar takođe tvrdi da sloboda izražavanja nije neograničena sloboda i da pritvorenici u nekoj pritvorskoj jedinici nemaju neograničeno pravo na nju.²⁵

¹⁹ Podnesak Sekretarijata, par. 17.

²⁰ *Ibid.*

²¹ Podnesak Sekretarijata, par. 18.

²² *Ibid.*

²³ *Ibid.*

²⁴ Podnesak Sekretarijata, par. 19.

²⁵ *Ibid.*

Prijevod

13. Što se tiče tipa medija kojem je taj intervju namjenjen, sekretar navodi da je, pri određivanju pismenog kontakta kao najprimjerenijeg, uzeo u obzir to da je časopis *Revu* štampana publikacija.²⁶

14. Što se tiče tvrdnje podnosioca zahtjeva da “sekretar nije naveo razloge zbog kojih je izabrao najrestriktivniju formu komunikacije”, sekretar navodi da se u Pobjanoj odluci “eksplicitno navodi diskreciono pravo koje mu je potpredsjednik dao da odluči o primjerenim modalitetima kontakta”.²⁷ Sekretar takođe tvrdi da je u donošenju Pobjane odluke uzeo u obzir “organizacione aranžmane potrebne da se omogući kontakt”, kao i “bezbjedno[st], sigurno[st] i red i mir u PJUN-u”.²⁸

15. Konačno, Sekretar tvrdi da je Pobjana odluka u skladu sa četverodjelnim standardom za valjano donošenje administrativnih odluka koji je postavilo Žalbeno vijeće u predmetu *Kvočka i drugi*, kao i da je “odobranje kontakta putem pismene korespondencije jedina mjera koja garantuje optuženom slobodu izražavanja i istovremeno na odgovarajući način štiti red i mir u PJUN-u i provođenje pravde.”²⁹

C. Replika

16. Podnosilac zahtjeva traži odobrenje da replicira na Podnesak Sekretarijata “kako bi potpredsjedniku razjasnio srž problema”.³⁰ U svojoj Repliki, podnosilac zahtjeva tvrdi da je nerazuman zaključak sekretara u Podnesku Sekretarijata da bi telefonski kontakt mogao imati za posljedicu rizik od objelodanjivanja povjerljivih informacija.³¹ Da bi potkrijepio taj argument, podnosilac zahtjeva navodi zaključak potpredsjednika iznesen u Odluci od 12. februara 2009., prema kojem nadzor komunikacije između podnosioca zahtjeva i gđe Vukojević, kao i upozorenje koje joj je upućeno u vezi sa njenim obavezama kao novinara i mogućnošću krivičnog gonjenja za nepoštovanje suda na Međunarodnom sudu, pružaju odgovarajuću zaštitu od tog rizika.³² Podnosilac zahtjeva

²⁶ Podnesak Sekretarijata, par. 20.

²⁷ Podnesak Sekretarijata, par. 21.

²⁸ *Ibid.*

²⁹ Podnesak Sekretarijata, par. 13-14 i 22-23.

³⁰ Replika, par. 3.

³¹ Replika, par. 5-6.

³² Replika, par. 8.

Prijevod

tvrdi da sekretar ne osporava da je moguće provesti u djelo obje ove mjere opreza ukoliko se ostvari telefonski kontakt i sugeriše da sekretar, kako bi bio siguran da nije otkrivena nikakva povjerljiva informacija, može takođe pregledati članak gđe Vukojević prije objavljivanja.”³³

17. Podnosilac zahtjeva takođe napominje da su u Odluci od 12. februara 2009. “konkretno razmatrani telefonski razgovori kao jedan od mogućih načina komunikacije.”³⁴ Uz to, podnosilac zahtjeva tvrdi da je u Odluci od 12. februara 2009. potpredsjednik bio mišljenja da su lične prilike podnosioca zahtjeva i novinara relevantne za određivanje kontakta koji će sekretar odobriti, i dodaje “da sekretar nije naveo nijedan primjer ponašanja dr Karadžića koji bi mogao navesti na pomisao da bi on objelodanio povjerljive informacije, kao ni nijedan podatak ili primjer ponašanja novinara koji bi naveli na pomisao da ona neće poštovati upozorenja ili pravila Međunarodnog suda.”³⁵

IV. DISKUSIJA

18. Prije svega, primjećujem da ni Pravilnik, ni Uputstvo o postupku podnošenja pismenih podnesaka u žalbenom postupku pred Međunarodnim sudom³⁶ ne predviđaju pravo na repliku na podnesak Sekretarijata dostavljen na osnovu pravila 33(B) Pravilnika. Međutim, smatram da je u ovom slučaju u interesu pravde da se zahtjev podnosioca zahtjeva za odobrenje da podnese repliku na Podnesak Sekretarijata odobri, s obzirom na značaj pitanja koja se tu pokreću i koja se odražavaju na prava optuženog pritvorenog u PJUN-u.

19. Napominjem da sam u Odluci od 12. februara 2009. dozvolio podnosiocu zahtjeva da “daljinski kontaktira gđu Vukojević putem pismene korespondencije, telefonskih razgovora ili na bilo koji drugi način koji sekretar smatra primjerenim”.³⁷ Stoga je sekretar imao diskreciono pravo da odredi odgovarajuće modalitete kontakta u skladu s ovim uputstvom. Pri određivanju da li je sekretar zloupotrebio svoje diskreciono

³³ Replika, par. 9.

³⁴ Replika, par. 10.

³⁵ Replika, par. 11.

³⁶ Uputstvo za podnošenje pismenih podnesaka u žalbenom postupku pred Međunarodnim sudom, 3. revizija, 16. septembar 2005.

³⁷ Odluka od 12. februara 2009., par. 24(a).

Prijevod

pravo prilikom utvrđivanja tih modaliteta, moram da imam na umu standarde sudskog preispitivanja administrativnih odluka koje je postavilo Žalbeno vijeće u predmetu *Kvočka i drugi*, na osnovu kojih takva odluka može biti poništena samo ako sekretar: (1) nije poštovao relevantne pravne odredbe; (2) nije poštovao osnovna pravila prirodne pravde i proceduralne pravičnosti; (3) ako je uzimao u obzir materijal koji nije relevantan ili je propustio uzeti u obzir materijal koji je relevantan, ili (4) ako je donio nerazumne zaključke.³⁸

20. Kada je u Pobjijanoj odluci odredio da je pismena korespondencija najprimjereniji vid kontakta između podnosioca zahtjeva i gđe Vukojević, sekretar je ispravno uzeo u obzir dva uslova iz pravila 64bis(B) Pravidnika o pritvoru, odnosno “važnost obezbjeđenja sigurnosti, bezbjednosti i reda i mira u PJUN-u” i potrebu da se “garantuje integritet sudskog postupka i osigura valjano provođenje pravde.”³⁹ U Podnesku Sekretarijata sekretar objašnjava da bi telefonski kontakt između podnosioca zahtjeva i gđe Vukojević “mogao narušiti red i mir u PJUN-u i omesti provođenje pravde ili na drugi način ugroziti mandat Međunarodnog suda”⁴⁰, jer sredstva nadzora u PJUN-u nemaju tehničkog kapaciteta da efikasno štite povjerljivost informacija koje bi se mogle saopštiti u telefonskom razgovoru.⁴¹ Konkretno, sekretar tvrdi da spontana priroda telefonskih razgovora ima za posljedicu rizik da povjerljive informacije budu otkrivene novinaru ili široj javnosti, kao i da tehnička sredstva u PJUN-u ne pružaju mogućnost odgode prijenosa ili prijema razgovora uživo ili garantovanja da se telefonski razgovor neće emitirati uživo ili snimiti na traku.⁴²

21. Ponavljam svoju primjedbu iz Odluke od 12. februara 2009. da je eventualno objelodanjivanje povjerljivih informacija u vezi sa svjedocima neprihvatljiv rizik.⁴³ U svjetlu ovog ključnog faktora, kao i prethodnog objašnjenja sekretara u pogledu sredstava nadzora u PJUN-u koja ne pružaju mogućnost zaštite povjerljivosti informacija

³⁸ *Tužilac protiv Kvočke i drugih*, predmet br. IT-98-30/1-A, Odluka po preispitivanju odluke sekretara o prestanku pružanja pravne pomoći Zoranu Žigiću, 7. februar 2003., par. 13. Vidi takođe Odluku od 12. februara 2009. par. 17.

³⁹ Vidi Pobjijanu odluku, na Zahtjev, Dodatak A.

⁴⁰ Podnesak Sekretarijata, par. 15.

⁴¹ Vidi niže, par. 15.

⁴² *Ibid.*

⁴³ Odluka od 12. februara 2009., par. 21.

Prijevod

saopštenih preko telefona, smatram da je sekretar razumno zaključio da je pismena korespondencija najprimjereniji vid kontakta između podnosioca zahtjeva i gđe Vukojević. U tom smislu, napominjem da, za razliku od telefonske komunikacije koja je trenutna, sva pismena korespondencija podnosioca zahtjeva gđi Vukojević može da bude temeljno provjerena od strane osoblja Sekretarijata, kako bi se uvjerilo da ne sadrži povjerljive informacije prije nego što se ta korespondencija dostavi gđi Vukojević.

22. Podnosilac zahtjeva sugeriše da, ukoliko njegov zahtjev za telefonski intervju pod nadzorom bude odobren, sekretar može da pregleda članak gđe Vukojević prije diseminiranja u javnosti kako bi se osigurala zaštita povjerljivih informacija.⁴⁴ Međutim, napominjem da provođenje te dodatne mjere opreza ne bi smanjilo rizik od objelodanjivanja, u prvom redu gđi Vukojević, koja ni sama nema pravo pristupa povjerljivim informacijama iz postupaka pred Međunarodnim sudom.

23. Što se tiče argumenta podnosioca zahtjeva da je sekretar u Pobjijanoj odluci zloupotrebio svoje diskreciono pravo tako što nije naveo razloge zbog kojih je izabrao najrestriktivniju formu kontakta,⁴⁵ ponavljam da je sekretar imao diskreciono pravo da odredi najprimjereniji način komunikacije u okviru parametara koje sam iznio u Odluci od 12. februara 2009. Napominjem da je jedan od tih parametara bio "daljinski" kontakt "putem pismene korespondencije" - upravo način komunikacije koji je sekretar odabrao.⁴⁶

24. Slažem se da, kao što je naveo podnosilac zahtjeva, sekretar nije pružio nikakve dokaze o tome da se podnosilac zahtjeva ponašao tako bi se moglo očekivati da će namjerno objelodaniti povjerljive informacije; sekretar nije pružio ni informacije koje bi navele na pomisao da gđa Vukojević ne bi poštovala svoje obaveze prema Međunarodnom sudu.⁴⁷ Pa ipak, s obzirom na relativno visok broj zaštićenih svjedoka koji svjedoče u postupcima pred Međunarodnim sudom, kao i velike količine povjerljivih informacija u tim postupcima, postoji značajan rizik da bi povjerljive informacije mogle

⁴⁴ Vidi niže, par. 16.

⁴⁵ Vidi niže, par. 8.

⁴⁶ Odluka od 12. februara 2009., par. 24(a).

⁴⁷ Vidi niže, par. 17.

Prijevod

biti nepažnjom objelodanjene tokom telefonskog razgovora, što se takođe mora uzeti u obzir.

25. U svjetlu gorenavedenog, smatram da podnosilac zahtjeva nije iznio osnovu za poništavanje Pobjijane odluke. Pobjijana odluka bila je u skladu s relevantnim pravnim odredbama, konkretno s pravilom *64bis* Pravilnika o pritvoru i Odlukom od 12. februara 2009., i predstavljala razumnu primjenu sekretarovog diskrecionog prava prema tim odredbama. Povrh toga, u Pobjijanoj odluci su uzeti u obzir relevantni faktori i poštovana su osnovna pravila prirodnog prava i pravičnosti postupka, pri čemu je pravo na slobodu izražavanja podnosioca zahtjeva primjereno odvagano u odnosu na obavezu obezbjeđivanja da povjerljive informacije u postupku pred Međunarodnim sudom ne budu neprimjereno objelodanjene.

V. DISPOZITIV

26. Na osnovu gorenavedenog, **ODBIJAM** Zahtjev.

Sastavljeno na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu je engleska verzija mjerodavna.

/potpis na originalu/
sudija O-Gon Kwon,
potpredsjednik

Dana 21. aprila 2009. godine,
U Haagu,
Nizozemska